

Peatons de la història

Al pas que anem, aquest mes de maig no farà època, *fait date* que diuen en la dolça França. Han passat algunes coses que han fet soroll mediàtic –la formidable maquinària tecnosociopolítica dominant– però que no seran úniques, ni d'impacte traumàtic. Vull dir que enllà les grans coses que individualment ens hagin pogut succeir, res no ha “esdevingut” (sisplau, corrector-a, no em toqueu les cometes!). De moment.

Però què dius?, em recrimina l'insubornable amic **Osvald Campalans**. I el **Fòrum de les Cultures Immobiliàries**? I el casament del príncep i la periodista –ei! companyes, no confondre amb la pel·li “*El príncep i la corista*” de l'**Yves Montand** i la **Marilyn Monroe!**-. I el maquiavèlic filtrat de les tortures militaritzades a l'**Iraq**? I l'escàndol de l'informe sobre els medis i la despistada **Generalitat**? I allò

del forat negre del dèficit econòmic heretat pel **Tripartit**? I el cisma del **Llull** catalano-balear? I allò de l'impost –revolucionari?– sobre els carburants per posar pegats **Sor Virginia** a la Sanitat Pública? I què del fulletonesc retorn dels papers –mullats?– de **Salamanca**? I què me'n dius dels vint-i-cinc anys de martirologi dels pobres caragols bovés a l'**Aplec** del

• Quan no podem escriure
• la història caminem al
• so de Carlinhos Brown

lleidatanisme carrincló? Tampoc no són res la persecució assassina contra dones i ciclistes? Va ser la **Maria Mercè Marçal** qui va escriure que una dona necessita un home com un peix una bicicleta? Doncs això mateix i aquest maig 2004.

Fa quaranta anys, **Eugène Ionesco** estrenava la peça teatral “*El peató de l'aire*”. En ella, el sempitern protagonista **Bérenger**, ciutadà amorf i buit, una mena de Juan Nadie o de Joan Puigpelat, es lamenta sobre la dificultat d'abastar la realitat: “*Ho podríem suportar tot si fóssim immortals. Però no és possible. Així, doncs, vull curar-me de la mort.*” O l'absurd com advertiment. Ionesco ens parla de la paradoxal solitud de l'individu enmig una multitud. Sortir a l'aire lliure i davant la impossibilitat d'escriure la història, a peu pels carrers ballant al so d'un **Carlinhos Brown** barceloní? De nasos en el carrer televisiu madrileny espiant el pas de la cavalcada reial d'una **Ventafocs** megamoderna?